

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - פנחס רנב:

רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים סח) גער חית קנה עדת אפירים בעגלי עמים. גער חית - זו החיה שאחזו בה עשו. קנה: תנינו, דביומא דנסב שלמה מלכא בת פרעה, בא גבריאלי, נעין קנה בימא רבא, ועליה אתבני קרתא דרומי. מאי קנה. דא דבורא דחאי חיה (דף רנ"ב ע"א) בישא, דאית ליה סטרא זעירא באחדותא דקדושה. ודא איהו קנה, דנעין בימא רבא. ובגין כך איהו שלטא על עקמא, ועל שולטנו דא כתיב, (ישעיה יט) קנה וסוף קמלו. קנה, שולטנותא וראש לכל מלכוון. תו קנה, דזמין קודשא בריה הוא לתברא ליה בקנה דא.

תא חזי, במצרים איהו שלטא, ומנה נפקו במה שלטנו לזנייהו, וכלא ברוא דחמין, פיון דתבר לה קודשא בריה הוא, אפיק חמין ואעיל מצה. במת. בחוטא זעירא מבלא, תבר ח' חמין, ואתעביר מצה. אינון אתוון. אלא דתבר ח' דחאי חיה, דאקרי חמין. ועל דא אקרי חית קנה, דנח לאתברא בקנה דא. במה אתבר. בחוטא זעירא בנימא, תבר ח' ואתעבר מאיתנה, וחוה מצה. ועל דא כתיב, גער חית קנה, גער בה קודשא בריה הוא, ואתבר ח' חמין, ואתעביר ח'.

בא וראה, במצרים היא שולטת, וממנה יוצאים כמה שלטונים למיניהם, וכלל בסוד של חמין. פיון ששבר אותה הקדוש ברוך הוא, הוציא חמין ומכנים מצה. במה? בחוט קטן מהכל שבר אות ח' של חמין, ונעשה מצה. אלו אותיות, אלא ששבר ח' של חיה זו, שנקרא חמין. ועל זה נקרא חית קנה, שנוח לשברו כמו קנה זה. במה נשבר? בחוט קטן כמו שערה שבר ח' ועבר מאיתנה, ותינה מצה. ועל זה כתוב גער חית קנה. גער בה הקדוש ברוך הוא, ונשבר ח' של חמין ונעשה ח'.

וזמין קודשא בריה הוא. לתברא ליה להחיא קנה, פנוונא דא, ותבר רגליה דק' מקנה, וישתאר הנה. (ישעיה מ) הנה יי אלהים בחזק יבא וזרעו מושלה לו הנה שברו אתו ופעולתו לפניו. מאי ופעולתו. דא פעל דהחיא ק' (ס"א פעולה דהחיא חמין) דיתבר לה, ואיהו פעולה לפניו, איהו ועבר רגליה, ויהא הנה (ישעיה מא) ראשון לציון הנה הנם וגו'.

ועתיד הקדוש ברוך הוא לשבר לו לאותו קנה כמו זה, ישבר רגל ק' מקנה, וישאר הנה. (ישעיה מ) הנה ח' אלהים בחזק יבוא וזרעו מושלה לו הנה שברו אתו ופעולתו לפניו. מהו ופעולתו? זה פעל של אותה ק' (פעלה של אותו חמין) שישבר אותה, והיא פעלה שלפניו, והוא יעביר רגלו ויהיה הנה, שנקרא (שם מא) ראשון לציון הנה הנם וגו'.

וזמין קודשא בריה הוא. לתברא ליה להחיא קנה, פנוונא דא, ותבר רגליה דק' מקנה, וישתאר הנה. (ישעיה מ) הנה יי אלהים בחזק יבא וזרעו מושלה לו הנה שברו אתו ופעולתו לפניו. מאי ופעולתו. דא פעל דהחיא ק' (ס"א פעולה דהחיא חמין) דיתבר לה, ואיהו פעולה לפניו, איהו ועבר רגליה, ויהא הנה (ישעיה מא) ראשון לציון הנה הנם וגו'.

תורה ה

לשון רבנו זכרוננו לברכה

בהצטרות וקול שופר הריעו לפני וכו': (תהלים צח)

א כי צריך כל אדם לומר: כל העולם לא נברא אלא בשבילי (סנהדרין לו). נמצא, כשהעולם נברא בשבילי, צריך אני לראות ולענין בכל עת בתקון העולם, ולמלאות חסרון העולם, ולהתפלל בעבורם. וענין התפלה הן בשני פנים, הינו קדם גזר דין מתפללין כסדר התפלה, ואין צריך להלביש התפלה, אבל לאחר גזר דין צריך להלביש התפלה, כדי שלא יבינו המלאכים העומדים לשמאל, ולא יקטרגו, כמו שכתוב (דניאל ד): בגזרת עירין פתגמיין, הינו לאחר גזר דין, אזי: במאמר קדישין שאלתי, אזי הצדיקים מלבישים שאלתם במאמר:

ב אבל איך ידענו בין קדם גזר דין בין לאחר גזר דין, עלידי המצוות שאנו עושים, יכולין אנחנו לידע בין קדם גזר דין לאחר גזר דין. ודוקא בשעושיין המצוות בשמחה גדולה כל כך, עד שאין רוצה בשום שכר עולם הבא, אלא הוא רוצה שיזמין לו הקדוש ברוך הוא מצוה אחרת בשכר מצוה זאת, במאמר חכמינו זכרונם לברכה (אבות ד): שכר מצוה – מצוה; כי הוא נהנה מהמצוה בעצמה. וזהו החלוק שבין נבואת משה רבנו לבין נבואת שאר נביאים, כפרוש רש"י: וידבר משה אל ראשי המפות וכו' זה הדבר אשר צוה ה'*, פירש רש"י: כל הנביאים נתנבאו בכה אמר ה', נוסף עליהם משה, שהתנבא בזה הדבר. כי בחינת כה הוא אספקלריא שאינה מאירה, וזה הדבר הוא בחינת אספקלריא המאירה. ואלו השתי בחינות נביאות יש בעבודת הבורא: יש אדם העושה המצוה בשכר עולם הבא, שאינו נהנה מהמצוה בעצמה, אלו לא היו נותנין לו עולם הבא בשכרה, לא היה עושה אותה, וזה בחינת כה, אספקלריא שאינה מאירה, כמו אדם שרוצה אינה דבר מרחוק, פן הוא עושה המצוה בשביל שכרה הפא לעת רחוק, הינו אחר עולם הזה, ושלוש שכר נקרא בשם נביא, כי ראשי תבות של: יבא ברנה נשא אלמותיו, ושם בפסוק הזה נרמו על שלום שכר: הלוף ילף וככה נושא מושף הזרע (תהלים קכו) – שמצטרע בעשייתה, בא יבא ברנה נשא אלמותיו – שישמח לעתיד, פשיקבל שכר המצוות. ראשי תבות של יבא ברנה נשא אלמותיו, ראשי תבות נביא: אבל נביא שמתנבא בזה הדבר, שאינו רוצה בשכר המצוות, אלא רוצה במצוה

בעצמה, שהוא משמח כל כך בעשייתה, עד שממאם בכל מין שכר, נמצא שעולם הבא שלו בהמצוה בעצמה. וזה בחינת נביא, הינו שלום שכר, בבחינת זה הדבר, בבחינת אספקלריא המאירה, כמו אדם הרוצה דבר מקרוב בראיה יפה וברה, כמו כן הוא נהנה מהמצוה בעצמה, ושכרו נגד עיניו. ומי שהוא בפדרנה הזאת, שעושה המצוה בשמחה גדולה כל כך, עד שאין רוצה בשום שכר עולם הבא בשבילה – הוא יכול לידע בין קדם גזר דין לאחר גזר דין, כי המצוות הם קומת שלמה, והם מחייני את כל הקומות, הן קומת אדם, הן קומת עולם, הן קומת שנה, פי עולם, שנה, נפש – הן מקבלין החיות מהמצוות, כמו שכתוב (תהלים לג): וכל מעשהו באמונה; וכתוב (שם קיט): כל מצותיך אמונה. והקדוש ברוך הוא הוא אחדות פשוט עם המצוות, וכשמעשה הקדוש ברוך הוא בתקונו וקסדרו, אזי הקדוש ברוך הוא משמח בהם ומתענג בהם, כמו שכתוב (שם קד): ישמח ה' במעשיו, כמו בעלי מלאכה, שעושה אינה בלי, והכלי היא יפה – אזי הוא מתענג בה; והשמחה של הקדוש ברוך הוא היא מלבשת בהמצוות, פי הם אחדותו, ומי שעושה המצוה בשמחה מהמצוה בעצמה, נמצא כשנכנס בהשמחה שבמצוה, הוא נכנס בשמחת הקדוש ברוך הוא, שמשמח במעשיו, וזה בחינת (שם קמט): ישמח ישראל בעושייו. נמצא, כשיש איזה צער ודין בעולם, שנה, נפש – אזי בודאי נגרע משמחת הקדוש ברוך הוא, כמו שכתוב (בראשית ו): ויתעצב אל לבו, וכמו שאמרו (סנהדרין מו): שכינה מה אומרת, קלני מראשי וכו'. וזה שנכנס בתוך השמחה יכול בודאי לידע לפי ענין השמחה, אם הוא קדם גזר דין, אם הוא לאחר גזר דין. גם יכול לידע על איזהו חלק מהקומה נגזר הדין, כי יודע לפי קומת המצוות: אם אין יכול לעשות בשמחה ראשי המצוות, הינו מצוות התלויות בראש, ידע שהדין נגזר על ראשי עולם שנה נפש, וכן בשאר קומת המצוות. וזהו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (מכילתא ועיין ביצה מז). בשבת: זכרהו מאחד בשבת, הינו שמחת ותענגו עולם הבא, שהוא בחינת שבת, ירגיש בששת ימי המעשה, שהן בחינת מעשה המצוות, שבהם נבראו עולם שנה נפש. [וזהו:] (דברים כד) ביומו תתן שכרו – שיהא שכרו מהמצוות בעצמן, ולא תבוא עליו השמש – שלא יעשה המצוות בשכר עולם הבא, שהיא אחר ביאת שמשו, אחר מותו:

ג ועקר השמחה הוא בלב, כמו שכתוב (תהלים ד): נתתה

שְׁמָחָה בְּלִבִּי. וְאִי אֶפְשֶׁר לִלְבָב לְשֹׂמַח אֲלֵא עַד שְׂסִיר עֲקֻמוּמִיּוֹת
שֶׁבְּלִבּוֹ, שְׂיִהְיָ לֹא יִשְׂרֹת לִב, וְאִזּוּ יִזְכֶּה לְשִׂמְחָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(שם צו): וְלִישְׂרֵי לֵב שִׂמְחָה. וְעֲקֻמוּמִיּוֹת שֶׁבְּלִב מִפְּשִׁיטִין עַל־
יְדֵי רַעֲמִים, כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנִם לְבִרְכָה (בְּרֻכּוֹת נט):
לֹא נִכְרְאוּ רַעֲמִים אֲלֵא לְפִשְׁט עֲקֻמוּמִיּוֹת שֶׁבְּלִב, וְרַעֲמִים
הוּא בְּחִינַת קוֹל, שְׂאֲדָם מוֹצִיא בְּכַח בְּתַפְלָתוֹ, וּמִזֶּה נַעֲשֶׂה
רַעֲמִים. כִּי אֵיתָא בְּזֵהָר (פִּינְחָם רַלְה): כִּד קָלָא נְפִיק וְאֶעְרָא
בְּעֵבֵי מִטְרָא, אֲשֶׁתַּמַּע קָלָא לְבְרִיתָא, וְדָא אֵינּוּן רַעֲמִים.
וְעַקֵּר הָרַעֲמִים הֵם מִגְּבוּרֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (אִיּוֹב כו): וְרַעַם
גְּבוּרֹתָיו מִי יִתְבּוֹנֵן; וּבִשְׂבִיל זֶה אֲנִי מְבָרְכִין: שִׁכְחוּ וּגְבוּרָתוֹ
וְכוֹ. וְהַגְּבוּרֹת הֵם בְּחִינַת פֶּחַ וּגְבוּרָה, שְׂאֲדָם מוֹצִיא אֶת הַקּוֹל
בְּכַח גְּדוּל, וְהַקּוֹל הַזֶּה הוֹגֵעַ בְּעֵבֵי מִטְרָא, הֵינּוּ בְּחִינַת מַחֲיוֹן,
שֶׁמִּשְׁם יוֹרְדִין טַפִּיּוֹן טַפִּיּוֹן, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּזֵהָר (פִּינְחָם רַלְה):
בְּאֵר מַיִם חַיִּים וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן, מִן לְבוֹנָא דְמִחְא. וְכִשְׁפּוֹגֵעַ
בְּעֵבֵי מִטְרָא, אִזּוּ אֲשֶׁתַּמַּע קָלָא לְבְרִיתָא, הֵינּוּ בְּחִינַת רַעֲמִים.
וְזֵהוּ (תַּהֲלִים עז): קוֹל רַעֲמָד בְּגִלְגַּל, הֵינּוּ בְּגִלְגַּלְתָּא דְמִחְא;
כִּד אֶעְרָא בְּגִלְגַּלְתָּא דְמִחְא, נַעֲשֶׂה מִחְקוֹל רַעֲמִים, וְנִשְׁמַע
לְבְרִיתָא. וְזֵה (שם מט): כִּי יִדְבֵר חֲכָמוֹת, הֵינּוּ הַדְּבוּר הַיּוֹצֵא
מִפִּי הוֹגֵעַ בְּחֲכָמָה, הֵינּוּ בְּגִלְגַּלְתָּא דְמִחְא, וְעַל־יְדִידֵיהּ: וְהַגּוֹת
לְפִי וְכוֹ, הֵינּוּ*) שְׁנַתְעוֹרֵר עַל־יְדִידֵיהּ הָרַעַם, נִתְעוֹרֵר הַלֵּב,
כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ: קוֹל מְעוֹרֵר הַפְּנוּחָה**). וְזֵה שֶׁאֲמָרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוֹרָנִם
לְבִרְכָה (בְּרֻכּוֹת ו): כִּי שֵׁישׁ בּוֹ יִרְאֵת שְׁמַיִם, דְּבְרִיו נִשְׁמָעִין, כִּי
מִי שֵׁישׁ בּוֹ יִרְאֵה, קוֹלוֹ נַעֲשֶׂה רַעֲמִים, כִּי רַעַם מִסְּטְרָא דִּישְׁחָק,
כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: וְרַעַם גְּבוּרֹתָיו, וְעַל־יְדִידֵיהּ דְּבְרִיו נִשְׁמָעִין, הֵינּוּ
מִשְׁתַּמַּע קָלָא לְבְרִיתָא, כִּי תַפְּזוֹן תִּלְיָא שְׁמִיעָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(חֲבֻקִּים ג): ה' שְׁמַעְתִּי שְׁמַעְדָּ יִרְאֵתִי. וְזֵה פְרוּשׁ (תַּהֲלִים קג):
גְּבוּרֵי כַח עוֹשֵׂי דְבָרוֹ לְשִׁמְעַת בְּקוֹל דְּבָרוֹ; אֵיתָא בְּזֵהָר (לד לך
צ): זְכוּן לְמִשְׁמַע קָלִין מִלְּעִילָא, הֵינּוּ עַל יְדֵי הַגְּבוּרֹת נַעֲשֶׂה
רַעֲמִים, וְעַל־יְדִידֵיהּ הַלֵּב שׁוֹמֵעַ, וְהֵינּוּ: וְהַגּוֹת לְפִי תְבוּנוֹת;
וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב (מַלְכִּים־א ג): וְנִתְתָּ לְעַבְדְּךָ לֵב שׁוֹמֵעַ, וְגַם דְּבְרִיו
נִשְׁמָעִין לְבְרִיתָא, וְזֵהוּ: לְשִׁמְעַת בְּקוֹל דְּבָרוֹ. וְזֵה בְּחִינַת קוֹל
הַשׁוֹפָר, דָּא שׁוֹפֵר שֶׁל אֵיל – אֵילוֹ שֶׁל יִצְחָק, בְּחִינַת: וְרַעַם
גְּבוּרֹתוֹ. וְזֵהוּ (תַּהֲלִים פט): אֲשִׁרֵי הָעָם יוֹדְעֵי תְרוּעָה – יוֹדְעֵי
דִּיקָא, שְׂיִפְגַּע הַקּוֹל בְּמִחָה, בְּחִינַת עֵבֵי מִטְרָא, וְיִהְיֶה בְּחִינַת
רַעֲמִים. וְכִי שְׁשׁוֹמֵעַ תְּקִיעַת שׁוֹפֵר מֵאִישׁ יִרְאֵה וְחָרָה, בְּוֹדָאֵי לֹא
יִדָּאג כֹּל הַשְּׁנָה מִרַעֲמִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: בְּקוֹלוֹת וּבְרָקִים עֲלֵיהֶם
נְגִלְתִּי, וּבְקוֹל שׁוֹפֵר עֲלֵיהֶם הוֹפַעְתָּ – שֶׁבְּקוֹל הַשׁוֹפֵר הוֹפִיעַ
עֲלֵיהֶם מִקּוֹלוֹת וּבְרָקִים:

ד אֲבָל צְרִיךְ לְפָנּוֹת אֶת הַמַּחֲיוֹן מִחֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת וּמִמְחַשְׁבוֹת

זְרוֹת. מִחֲמִין, שְׂלֵא יַחֲמִיץ אֶת חֲכָמוֹת בְּחֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת
וּבְתַאוּוֹת, כְּדִי כְּשִׂיזִיא אֶת הַקּוֹל וְיִפְגַּע בְּמַחוֹ, יִתְעַבֵּד מִפְּנֵי
רַעַם; אֲבָל כְּשֶׁנִּלְגַּלְתָּא דְמִחְא אֲטוּם בְּמִטְרָא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב
(וִיקְרָא יא): וְנִשְׁמָתֶם בָּם; אִזּוּ אֵין קוֹלוֹ נִשְׁמָע. גַּם יִשְׁמַר יִרְאֵתוֹ,
שֶׁמִּפְּנֵי תוֹצְאוֹת הַקּוֹל, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: וְרַעַם גְּבוּרֹתוֹ; שְׂלֵא יִהְיֶה
לֹא יִרְאֵה חִיצוֹנִיּוֹת, וְזֵה (אֲבוֹת פ"ג): אִם אֵין חֲכָמָה אֵין יִרְאֵה;
אִם אֵין יִרְאֵה אֵין חֲכָמָה. וְזֵהוּ (שִׁבְתָּנוּ: וּבִסְנַהֲדֵרִין כ"א):
יִרְד גְּבִרְיָאֵל וְנַעֲץ קִנְהָ בַיָּם. פְּרוּשׁ, מִהַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הַגְּבוּרֹת,
הֵינּוּ יִרְאֵה חִיצוֹנִיּוֹת, נַעֲץ קִנְהָ בַיָּם הַחֲכָמָה. קִנְהָ דָא בְּחִינַת
קוֹל הַיּוֹצֵא מִחֲקָנָה, הֵינּוּ עַל־יְדֵי הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת הַגְּבוּרֹת, שֶׁהֵיא
בְּחִינַת סוּסְפִיתָא דְדַחְבָּא – יִרְאֵה חִיצוֹנִיּוֹת, נִשְׂאָר הַקּוֹל נַעֲוִץ
בְּאֲטִימַת הַשְּׂכָל, וְלֹא יִשְׁתַּמַּע לְבְרִיתָא. וְעַקֵּר – לְשִׁמְרַת מַחוֹ
שְׂלֵא יַחֲמִיץ, וְזֵהוּ (תַּהֲלִים סח): גְּעַר הֵינּוּ קִנְהָ, כְּדִיאֵיתָא בְּזֵהָר
(פִּינְחָם רַנ"ב): קִנְהָ חֵי"ת תִּשְׁבֵּר וְתַעֲשֶׂה מִפְּנֵי חֵי"א, וְתַעֲשֶׂה
מֵאוֹתִיוֹת חֲמִין מִצָּה, הֵינּוּ שְׂלֵא תַחֲמִיץ חֲכָמוֹתֶךָ. וְזֵהוּ לְשׁוֹן
גְּעַר, לְשׁוֹן מְרִיבָה, כִּי מִצָּה לְשׁוֹן מְרִיבָה, דְּצִדִּיקָא עֲבָדִין
מִצּוֹתָא בְּסִטְרֵין אַחֲרָנִין, דְּלֹא יִתְקַרְבוּ לְמִשְׁכְּנָא דְקִדְשָׁה, הֵינּוּ
כְּשֶׁתִּשְׁמַר אֶת חֲכָמוֹתָא שְׂלֵא יִפְגַּם בּוֹ חֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת, שְׂלֵא
תַתְּרַהֵר בְּהַרְהוּרֵים רַעִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת קִנְהָ דְסִטְרָא אַחֲרָא,
כְּנִגְדָּ קִנְהָ חֲכָמָה קִנְהָ בִינָה דְקִדְשָׁה – עַל־יְדִידֵיהּ תִּנְצַל מִבְּחִינַת
חֲמִין, שֶׁהֵיא סִטְרָא דְמוֹתָא, כְּדִיאֵיתָא: מִחֲמַצָּת, תַּפְּזוֹן סִטְרָא
דְמוֹתָא. וְתַחֲמִין, כִּי כֹל מִצּוֹתָא וּמְרִיבָה שֵׁישׁ בֵּין הַצְּדִיקִים
הַשְּׂלֵמִים, אֵין זֶה אֲלֵא כְּדִי שֵׁיגְרִשוּ סִטְרֵין אַחֲרָנִין, וְזֵה פְרוּשׁ
(מִשְׁלֵי טו): אֲזַן לְשִׁמְעַת תּוֹכְחַת חַיִּים בְּקִרְבַּ חֲכָמִים תִּלְזִין – לְשׁוֹן
תְּלוּנָה וּמְרִיבָה; כְּשֶׁאֲתָה שׁוֹמֵעַ מְרִיבוֹת שֶׁבֵּין הַצְּדִיקִים, תִּדַּע,
שֶׁזֶה מִשְׁמִיעִין אוֹתָךְ תּוֹכְחָה, עַל שֶׁפְּגַמְתָּ בְּטַפִּי מִחֶדֶךְ, שֶׁעַל
זֶה נֶאֱמַר (מִשְׁלֵי ב): כֹּל בְּאֵיחָה לֹא יִשׁוּבוּן, וְלֹא יִשְׁגּוּ אֲרַחּוֹת
חַיִּים; שְׂאֲתָה דְבוּק בְּסִטְרָא דְמוֹתָא, בְּחִינַת חֲמִין, בְּחִינַת יִרְד
גְּבִרְיָאֵל וְכוֹ, וְתִדַּע שֶׁנַּעֲץ קִנְהָ, הֵינּוּ חֲכָמוֹת חִיצוֹנִיּוֹת נַעֲוִצִים
בַּיָּם חֲכָמוֹתֶךָ, וּבְוֹדָאֵי אִם לֹא הָיָה נִפְגָּם מִחֶדֶךְ, לֹא הָיָה נִשְׁמָע
לְךָ מְרִיבוֹת שֶׁבֵּין הַצְּדִיקִים, וְאֵין מְרִיבָה אֲלֵא בְּשִׂבְלֶךָ, כְּדִי
שֶׁתִּשׁוּב מִפְּנֵי חַיִּים, מִחֲמִין לְמִצָּה, מַחֲיוֹת לְחֵ"א, וְתִשׁוּב
מִיִּרְאֵה רַעָה, מִקּוֹל פְּגָם, מִחֲכָמָה פְּגוּמָה לְיִרְאֵה מוֹכָה, לְקוֹל
טוֹב, לְחֲכָמָה מוֹכָה. וּכְשֶׁתִּשְׁמַר אֶת מִחֶדֶךְ מִבְּחִינַת חֲמִין, שְׂלֵא
יִהְיֶה אֲטוּם, אִזּוּ יִפְגַּע קוֹלָךְ בְּנִלְגַּלְתָּא, וְיִתְעַבֵּד רַעַם, וְיִתְפַּשְׁט
עֲקֻמוּמִיּוֹת שֶׁבְּלִבְךָ, וְאִזּוּ תִזְכֶּה לְשִׂמְחָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: וְלִישְׂרֵי
לֵב שִׂמְחָה, וְזֵה פְרוּשׁ (תַּהֲלִים פ"א): אֲעֲנֶדָּ בְּסִטְרַת רַעַם, אֲבָחֶנְךָ
עַל מִי מְרִיבָה סְלָה, מִי מְרִיבָה זֶה בְּחִינַת מִצָּה, בְּחִינַת מַחֲיוֹן,
עַל־יְדִידֵיהּ נַעֲשֶׂה רַעֲמִים:

ה ותדע, שצריך לשתף הגבורות בהסדים, שמאלא בימינא, כמו שכתוב (תהלים כ): בגבורות ישע ימינו. כי עקר התגבורות על ידי החסדים, כמו שכתוב (שם קי): שב לימיני. וכן צריך לשתף האהבה עם היראה, כדי שיתעבד רעמים, וזה: מספרא דימינא, מהא הורא בכספא (תיקון ע). וזה: וישב הים, הינו ים החכמה, לפנות בקר, דא בקר דאברהם, בחינת: אברהם אוהבי (ישעיהו מא); לאיתנו דא גבורות, הינו בחינת: קול רעמך בגלגל. וזהו (שה"ש ח): מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה, כי עקר התגבורות על ידי האהבה, כמו שכתוב: שב לימיני וכו'. וזהו פרוש (תהלים כט): אל הכבוד. אל דא חסד; כבוד דא חכמה, כמו שכתוב (משלי ג): כבוד חכמים ינחלו; הרעים דא בחינת רעמים, הינו הגבורות בחינת רעמים צריך לשתף עמהם אהבה, כדי שייפגעו בכבוד, בבחינת חכמה, שיתעבד מהם רעמים ותתגבר על אויביה, כמו שכתוב: שב לימיני וכו'.

וזה פרוש: אמר רבה בר בר חנא: זימנא תדא הוה אזלינן בספינתא, וסגאי ספינתא בין שיצא לשיצא דכורא תלתא יומא ותלתא לילותא, איהו בזקיפו ואנן בשפולי. וכי תימא לא מסגי ספינתא טובא, כי אתא רב דימי אמר: במיחם קמקומא דמיא מסגי שתין פרסי, ושדי פרשא גירא וקדמה לה איהי. ואמר רב אשי: החוה גילדנא דימא הוה, דאית לה תרי שיצא: ספינתא לשון חשיבות, דא בחינת גבורה יראה, כמו שכתוב (ישעיהו לג): יראת ה' היא אוצרו; שהיא עקר החשיבות. שיצא לשון צרה, כמו שכתוב (במדבר טז) ואכלה אתם כרגע, ותרגמומו ואשצי יתהון. תלתא יומא ויליותא דא בחינת מצוות, שיש בהם משפלות ומקבלות וחקות, וכתוב בהם (יהושע א): והגית בו יומם ולילה. איהו בזקיפו ואנן בשפולי זה בחינת: ישמח ה' במעשיו, ישמח ישראל בעושיו. במיחם קמקומא דמיא דא מהא, כמו שכתוב (שה"ש ד): ונזולים מן לבנון. מסגיא שתין פרסי דא בחינת גבורות, ששים גבורים, ורעם גבורותיו. וכי שדי פרשא גירא פרשא דא בחינת חסד, שהוא מוציא לאור תעלומות, דברים המצמצמין הוא מפרש אותם. גירא דא (תהלים קמד): שלח הצף ותהמם, דא בחינת: שב לימיני וכו'. קדמה ליה איהי דא בחינת יראה שהיא קדם, שהיראה היא קודמת, כמו שכתוב (שם קיא): ראשית חכמה וכו'. שרפה בר בר חנה ספר, שהלך כל כך במדת היראה, וראה גדל כח היראה, עד שיכול להבין על ידה בין קדם גזר דין לאחר גזר דין, וזהו: בין שיצא וכו'. והדר מפרש אידך יכול להבין, הינו עלידי המצוות, שהם בחינת תלתא יומא וכו'.

יכול להבין. ודוקא בשעושיין אותן בשמחה, ועלידי שמחת המצוות יכול להבין, כי הקדוש-ברוך-הוא משמח במעשיו, והשמחה היא מלבשת במצוות כנ"ל, ואנחנו משמחין למטה גם כן בהקדוש-ברוך-הוא, כמו שכתוב: ישמח ישראל בעושיו, ואין רצוננו בשום שכר, אפילו שכר עולם הבא כנ"ל. וזה: איהו בזקיפו ואנן בשפולי, לפי שמחתו כן שמחתנו, ועלידייזה אנחנו יכולין להבין. והדר מפרש אידך להשיג בחינת שמחה, עלידי בחינת רעם. וזהו: כי אתא רב דימי אמר: במיחם קמקומא דמיא וכו', הינו בחינת: קול רעמך בגלגל. שיתין זה בחינת גבורות, הפוגעין בגלגלתא, ונעשה ממונו רעמים. ואשתמע קלא, זה בחינת: הקול מעורר הכונה, בחינת: לא נבראו רעמים וכו'. והדר אמר, שעקר התגבורות הגבורות אינו אלא עלידי חסדים, וצריך לאכללא שמאלא בימינא כנ"ל, ואף-על-פי-כן צריך לאקדמא את היראה, כי בעל אבדה מחזיר על אבדתו. (כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה קדושין ב: דרכו של איש לחזור אחר אשתי. משל לאדם, שאבדה לו אבדה וכו'. פרוש, כי אהבה הוא בחינת איש, ויראה היא בחינת אשה, כידוע, ועל-כן צריך להקדים את היראה, כי אז תבוא אליו האהבה מפילא, כי האהבה הולכת ומחזרת אחר היראה תמיד, כי בעל אבדה מחזיר אחר אבדתו כנ"ל; כך שמעתי מפיו הקדוש בפרוש). וזהו בחינת: וכי שדא פרשא גירא וכו'. ואמר רב אשי: האי גלדנא דימא וכו'. גילדנא הוא בחינת שם אגליא, שהוא בחינת גבורות, כי הוא ראשיתבות: אתה גבור לעולם אדני, פמוכא, כי גלדנא הוא אותיות אג"ל ושם אדני בשלמות, הינו שם אגליא כנ"ל.

וזה פרוש: בהצצרות וקול שופר וכו', הינו עלידי בחינת קול דנפיק, כנ"ל, עלידייזה: ירעם הים וכו', נעשה בחינת רעמים, בחינת: קול רעמך בגלגל. תבל וישבי בה – דא בחינת לבא וערקין דילה, כמו שאמרו: לא נבראו רעמים וכו'; כי תבל – אותיות תי"ו לב: תיו לשון רשימה, כמו שכתוב (יחזקאל ט): והתיות תו – שגרשם הקול בלב, כמו שאמרו: לא נבראו רעמים וכו'; ועלידייזה: נהרות ימחאו כף – בחינת שמחה כנ"ל, ולישרי לב שמחה. ועל ידי השמחה: יחד הרים ורגנו. רנה לשון תפלה, כמו שכתוב (מלכים"א ח): לשמע אל הרנה וכו'; הרים בחינת צדיקים, הינו על ידי שמחת הלב יכולין להתפלל ולהלביש את תפלתן במאמר, כשיבינו כי נגזר הדין, וזה פרוש יחד – שמלבישים תפלתם בספורים יחד:

על ידי זה נאטם מוחם ולא פוגעת תפילתם בו ואין נתיישר הלב ואין זוכים לשמחת המצוות ונשארים ח"ו בדין הגלות הארוכה שנגזרה עליהם מאז חורבן הבית על ידי רומי היא אדום הוא עשו. כי בהכנתה תלויה הגאולה הנצחית. ומה הוא אותו קנה דסטרא אחרא, קנה חכמה ובינה היצונית, שממנו הקול האוטם המוח, שזו החיה אשר מקום חיותה בסמוך לו, קנה- למדנו, שביום שנשא שלמה המלך את בת ותולדת פרעה מלך מצרים, שלו שורש שליטת החכמת היצונית ותאוות הזימה ופגם הברית, אשר הם בעורף, שהוא כנגד פנים ופנימיות החכמה דקדושה, אשר חשב שלמה בטעות דקה מתוקף מעלת חכמתו הגדולה והפנימית, כי יוכל לנשא ולהרים קנה החכמות דסטרא אחרא לקדושה, אשר באמת רק הקב"ה יבטלה לעתיד לבא על ידי שיעלה ניצוץ שבה לקדושה כפי שיבאר רשב"י לקמן. ולכן ביום שנשא אותה, ונתן כוח לחכמת היצונית בא וירד גבריא"ל, שנעשה בחינת השתלשלות וירידת הגבורות ממקום עליון פנימי בחינת יראה דקדושה, שנפלה למטה ליראה היצונית, ונעץ קנה דסטרא אחרא, בים הגדול של החכמה שלך, ונשאר הקול דקדושה נעוץ ואין נכנס פנימה מפני אטימת וטומאת השכל בחכמת היצונית שהם בחינת חמץ, ואין נעשים רעמים במוח ואין מתיישר הלב ואין שמחת המצוות כראוי המבטלת גזרת אורך גלות אדום. ועליו על זה הקנה נבנית בכל עת עיר של רומי שהיא היראה הנפולה שכנגד ירושלים יראה שלמה דקדושה. כי אם אין חכמה פנימית אין יראה פנימית. ואם אין יראה פנימית שהיא ירושלים אלא נבנית ערנות חיות היראה החיצונה אזי אין מגיעים לטהרת החכמה הפנימית המיישרת הלב לשמוח. מה הוא הקנה? ומה מהותו? זה הזכר של זו החיה רעה. כי הוא בחינת חכמה והיא בחינת בינה ביחס אליו, שבאמת כוחו להשפיע לבינה של הסטרא אחרא הוא מפני שיש לו צד קטן באחיזתו בקדושה, שהוא יונק מן הקדושה, כי רומי שהייתה עסוקה בשיעורי ומידות היופי החיצוני בבניין העיר הנאה בשקר החן החיצוני, יניקתה מפנימיות שיעורי התורה אשר בעולמות העליונים

רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים סח) גער חית קנה עדת אבירים בעגלי עמים. גער חית, דא חיה דאתאחד ביה עשו. קנה: תנינו, דביומא דנפסב שלמה מלכא בת פרעה, בא גבריא"ל, נעץ קנה בימא רבא, ועליה אתבני קרתא דרומי. מאי קנה. דא דבורא דחאי חיה (דף רנ"ב ע"א) בישא, דאית ליה סטרא זעירא פאחדותא דקדושה. ודא איהו קנה, דנעץ בימא רבא. ובגין כך איהי שלטא על עלמא, ועל שולטנו דא בתיב, (ישעיה יט) קנה וסוף קמלו. קנה, שולטנותא וראש לכל מלכוון. תו קנה, דזמין קודשא ברוך הוא לתברא ליה בקנה דא. רבי שמעון פתח ההקדמה והדעת שבה, לבאר לנו כוח שלטון החכמות היצוניות ששלטו במצרים אשר הכניעם הקב"ה, שעל ידי הכניעתם, דהיינו על ידי הכניעת וביטול מחשבות רעות שהם בחינת חמץ המביא לאטימות המוח, אזי על ידי טהרת המוח זכו שיפגע קול רעם תפילתם וצעקתם במוחם וירדו טיפי המוח ללב ועל ידי זה זכו ישראל לישרות לב ושמחה במצות מילה וקרבן הפסח שעל ידי זה זכו להמתקת הדינים וביטול גזרת גלות מצרים. וכן פתח לבאר הכניעת שליטתה של רומי באותו כוח שלטון של חכמת היצונית ותאוות שהיה במצרים, אשר יכניעה לעתיד לבוא בגאולה העתידה במהרה בימינו ואמר, גער חית קנה עדת אבירים בעגלי עמים, גער חית, באיזו חיה, ביקש דוד המלך בתפילתו בכוח, שבקש ברוח קודשו לתקן פגם בנו שלמה לעתיד, שפגם במעשיו לתת כוח לאותה חיה כפי שיבאר לקמן, שבקש דוד הקב"ה יגער בה ויעשה עמה מריבה להרחיקה ממשכן הקדושה של ישראל? זו החיה שאחוז בה עשו, שהיא חיות החכמה החיצונה, בחינת החכמה תחייה שכנגד הקדושה, שממנה יונק עשו כוחו לשלום, כי על ידי שעם ישראל גם כן נופלים ברוחניות בהשפעתו הרעה של עשו, שנופלים לחכמת היצונית ותאוות רעות ויראות נפולות שהם בחינת חמץ, שהם הפך פנימיות חכמת התורה ותאוות דקדושה להשם ולקיום מצוותיו, אזי על ידי בחינת זה החמץ שבמוחם

הפנימיים, אשר זוכים ישראל להשיגם בעת שמתרחקים מן החכמת והיראות החיצוניות. וכאמור מפני שאותו קנה יונק בצד קטן וקטנות המוחין שלו מן הקדושה, השב שלמה שיכול לגלות הניצוץ שיונק ממנו ובכך להכניעו. וזהו קנה חכמה ובינה דסטרא אחרא כנ"ל שניצוץ בים הגדול שבחכמת שלמה, הגורם לאטימת המוח, ומשום זה היא, חיה רעה היית הבינה החיצונית המקבלת ממנו מן קול הקנה הרע, שולטת על העולם ועל ישראל, ועיקר השליטה על ידי פגם טיפי המוח פגם הברית, בחינת מה שנשא בת פרעה, להשפיע טיפי המוח מקום שאינו ראוי, שעל זה באה המצה ומריבה והגערה בסטרא דמותא. ועל שלטון זה של רומי וחיה רעה כתוב קנה וסוף קמלו. שיוכנעו לעתיד לבא. על ידי קדושת ישראל הנזהרים מחמין בפסח אפילו במשהו, ומטהרים מוחם ושמהים במצוות החג ומבטלים כוחו סטרא דמותא וגלות מצרים ואדום. קנה חכמה החיצונית היונקת מן הקדושה הוא שלטון וראש וראשון לכל המלכות דסטרא אחרא לעשות כרצונם בעולם. ועוד נרמזו במילות קנה סוף ענין סוף הקנה, שעתידי הקב"ה לעשות לו סוף ולשבור אותו, את עשו בקנה זה שבקל נשבר ואין צומח יותר לעולם.

תא תזי, במצרים איהי שלטא, ומנה נפקו במנה שלטנין לזניהו, וכלא פרוז דחמין, פיון דתבר לה קודשא פריד הוא, אפיק חמין ואעיל מצת. במנה. בחוטא זעירא מבלא, תבר ח' חמין, ואתעביד מצת. אינון אתנון. אלא דתבר ח' דחאי חיה, דאקרי חמין. ועל דא אקרי חית קנה, דנח לאתברא בקנה דא. במנה אתבר. בחוטא זעירא פנימא, תבר ח' ואתעבר מאיתנה, וחה מצת. ועל דא פתיב, גער חית קנה, גער בה קודשא פריד הוא, ואתבר ח' חמין, ואתעביד ח'. (ס"א ואתעבר ח' חמין ואתאביד) – בא וראה להתבונן בחכמתך, להבין פנימיות הדברים, במצרים היא אותה היות מוות של בינה חיצונית שלטה, וממנה יצאו כמה שלטונים למיניהם, כגון העצבות בלב וכל מיני יראות נפולות כגון שפחדו לצאת ממצרים מאימת הכלבים אשר בחומות, והכל בסוד החמין מחשבות רעות, והרהורים רעים של זימת מצרים שהיה לישראל לתקן מפני ניצוץ פגם הברית של אדם הראשון

שירדו למצרים כידוע. והנה במכות מצרים החוזרות ונשנות מפני הכבדת לב פרעה, היה נראה כביכול שיש מחלוקת בין צדיקים, בין משה שהבטיח להם לגאלם השאול לה' למה הרעות לעם הזה ובין צדיקו של עולם המעכב עדין הגאולה, ובאמת אין זה מחלוקת כלל, והוא היה רק לעיני ישראל בכדי לגשר הסטרא אחרא מקדושת ישראל ולנסות ישראל שיחזיקו באמונה ולא יתרחקו מפני המחלוקת שבין הצדיקים משה ואהרן ובראשם הקב"ה השולחם, וזו הייתה חכמת הנסתרת של הקב"ה להכניע החיה הרעה בחינת מחמצת, כיוון ששבר אותה הקב"ה, על ידי שהוציא חמין בחינת חכמה פגומה והכניס מצה בחינת חיים בחינת יראה טובה בחינת ירושלים. במה שבר הקב"ה אותה חיה רעה ומחמצת, בחוט קטן בחינת חוט השערה, שצריך שיאמין שבקלות יכול לברוח מן המחשבות רעות לעבור לצד הקדושה הקרוב אליו כחוט השערה וכן שלא ישאיר במוחו אפילו משהו חמין דק כחוט השערה, כי לעתיד לבא נדמה להם כחוט השערה הזה יכלו בקלות להתגבר עליו, וידע שכל תנועה שעושה אפילו כחוט השערה עושה נחת רוח גדול בשמים וזו בעולמות העליונים אלפי פרסאות (עיינן תורה מ"ח חלק ב') וזהו דייקא חוט קטן מהכל שהוא היסוד וקדושת הברית כידוע, שעל ידי שיודע שהמצה ומריבה בין הצדיקים הוא כדי לנסותו כביכול להרחיקו, ואם יעמוד בניסיון ולא יתייאש וידע שיש לו עדין מקום בקדושה ובאמת בלבו הוא מתאווה להיות קדוש בברית על ידי זה יתקן המחשבה מעט מעט אפילו כחוט השערה וישמח בכל צעד קטן עד שיגיע לשלמות שמחת המצוות על ידי שמירת המחשבה ממשוהו חמין. והקב"ה במצרים בזכות משה הטוב השמור בברית המשיך את הכוח לקדש המחשבה ועל ידי זה שבר אות ח' של חמין בעמידה בניסיון המצה ומריבה ונעשה מצה ויראה טובה ופנימית אשר בה כוח החיים. אלו אותיות, וכי שבר אותיות גשמיות, אלא ששבר שורש רוחני והפנימי של צירופי האותיות, שורש אות ח' של חיה וחיות ומחשבות החכמה הרעה הזו החיצונית המחמצת של חכמת מצרים והרהורים רעים על מחלוקת שבין הצדיקים שיש בלב הפגום במוחו, שכל זה נקרא חיה

וה' שבראש צרוף המילה שנקרא חמין. ועל זה נקרא חית קנה, לרמוז שנוח לשברו כמו קנה זה הרך, שבקל אם לא יתייאש ויאמין בנחת רוח שעושה לקב"ה בכל תנועה קלה כחוט השערה וישמח בזה יכול לחזור לצד הקדושה והמצה ויראת ה' להפוך דייקא החמין למצה. במה נשבר אותו קנה? בחוט קמין כמו שערה שבר ה' ועבר מאיתנה ואבדה כוח החיה הרעה ומחשבה רעה שהיה נעוצה במוחו. כי דייקא מהבנת כוח משהו חמין עד שמביא לאטימת המוח פגם המוח ח"ו כך עבר כוח לצד הקדושה להאמין במידה טובה מרובה של כל מחשבה טובה ומצה, והיה מצה. ועל זה כתוב גער חית קנה. גער הקב"ה בחינת צעקה קדושה הפוגעת במוח ומיישרת הלב, ונשבר ח' של חמין ונעשה ח' של מצה.

וְזַמִּין קוֹדֶשׁא פְּרִידָה הוּא. לְתַבְרָא לִיה לְהַחֲוֹא קְנָה, פְּנִינָא דָא, יִתְבַּר רְגְלִיה דְּק' מִקְנָה, וְיִשְׁתַּאֲר הֵנָּה. (ישעיה מ) הֵנָּה יְיָ אֱלֹהִים פְּחֹזֵק יָבֵא וְזָרְעוּ מוֹשְׁלָה לּוֹ הֵנָּה שְׁבָרוּ אֶתוּ וּפְעוּלָתוּ לְפָנָיו. מֵאִי וּפְעוּלָתוּ. דָּא פְּעֵל דְּהַחֲוֹא ק' (ס"א פְּעוּלָה דְּהַחֲוֹא חֲמוּן) דְּיִתְבַּר לָהּ, וְאִיְהִי פְּעוּלָה לְפָנָיו, אִיְהוּ יַעֲבֵר רְגְלִיה, וְיִהְיֵא הֵנָּה (ישעיה מא) רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הֵנָּה הָנֵם וְגו'. – וראה ישעיה הנביא באספקלריה המאירה כמשה וראה רשב"י הפירוש חידת הנבואה, ואמר, כי ועתיד הקב"ה לשבור לו לאותו קנה חכמה ובינה חיצונית של רומי ומצרים, באותו אופן ששבר ח' של חמין להפכו למצה, ישבור רגל של אות ק' מהמילה קנה, וישאר מילה הנה, כי קנה החיה הוא הזכר כנ"ל שממנו יונקת החיות הרעה ויראה חיצונה, שאז כשיבטל הקב"ה שורש וראש ותחילת קליפת הזכר של רומי המשפיע מצד הסטרא אחרא לחיה הרעה ושוב לא תקום לעולם. והוא שניבא ישעיה הנביא אשר היה שזכה לנבואת נחמות הגאולה בזכות שקיים בשמחה מצוות קריאת שמע כידוע, ונביא כי ישראל עתידים לתקן המוח השלמות ולזכות לקול קנה דקדושה אשר יפגע במוחם ויהיה נעשה רעם ועל ידי זה יזכו לישרות הלב ושמחה המצוות עד שיוזכו לבחינת אספקלריה המאירה בחינת זה הדבר להצביע על הדבר אשר הנה ניצב לפניכם, והעל דייקא על ידי שבירת קנה הנזן שבתוך

אות קוף היורדת למקום הקליפה בחינת חכמת חיצונית, לקצרה ולהפכה ליוד קטנה בחינת יוד על שם החכמה דקדושה שעל זה זוכים לבחינת זה הדבר, כמו שכתוב, הנה ה' אלוקים בחזק יבוא, על ידי ההתחזקות השמחה במעט טוב בחינת חוט השערה כנ"ל בחינת יבוא ברינה נושא אלומותיו, ר"ת נביא, הרואה כי שכר מצוה מצוה, וזרעו משלה לו, בחינת שליטת קדושת המחשבה המשפיע ללב שכנגד הזרוע בחינת תפילין זכר ליציאת מצרים, הנה שברו איתו ופעולתו לפניו, שרואה עתה עולמו בחייו, שכר מצווה מצוה בעצמה ופעולתו ונחת רוח שעושה לקב"ה בחינת ישמח ה' במעשיו, והכל גלוי לפניו באספקלריה המאירה, מהו פעולתו? זה פועל של אותה ק' שיבור אותה כנ"ל, שעל ידי שבירת ויניקת החכמות חיצוניות של רומי והחזרת כוח החכמה הפנימית שליטה על ידי זה יזכו ישראל לפעולת קול הקנה הפועל הרעם במוח המהור לישר הלב ולהביא שמחה במצוות בחינת אספקלריה המאירה בחינת זה הדבר בחינת הנה, והיא פעולה שלפניו של גילוי פני ה', והוא יתברך דייקא יעביר רגלו של ק' ויהיה נעשה לעתיד בחינת הנה כנ"ל, שנאמר גם כן בנבואת ישעיה השמח, ראשון הוא הקב"ה אשר יבנה בית המקדש הנקרא ראשון בזכות שמירת ראשית המחשבה והברית הנקרא לציין כידוע בחינת בשוב ה' את שיבת ציון וכו' בא יבא ברינה וכו' הנה לפנינו שמחים במצוות ובגאולה הגלויה באור פניו הנם ישראל כאן גלויים לפניו יתברך בקרבתם אליו, אשר מרוב שמחתם במצוות מכטלים גזרת גלות רומי ורואים בחורבנה ושכזה נופל זה קם ולירושלים הבנויה לנצח ביראה שלמה פנימית וחכמה שלמה נצחית, מבשר בקול משבר קנה רומי, קול הפועל רעם גבורותיו, ומבשר ומשמיע קול, הוא משה משיח, רבן של כל הנביאים הרואה באספקלריה המאירה, אתן אותו לישראל לגאלם גאולה שלמה בניסן זה בו עתידין להגאל לשנה הבאה בירושלים הבנויה במהרה בימינו אמן.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי זוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד זוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטאים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר זוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור זוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר זוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר זוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

- א. צריך לעשות המצוות בשמחה גדולה כל יום, עד שלא ירצה בשום שבר עולם הבא בשבילה, אלא שיזמין לו הקדוש ברוך הוא מצוה אחרת בשכר מצוה זאת, כי הוא נהנה מהמצוה בעצמה. ועל ידי זה יוכל לידע מה שנגזר על העולם, אם הוא קדם גזר דין ואם הוא לאחר גזר דין, ועל מי ומוי נגזר הדין ח"ו. וידוע איך להתפלל עבור העולם, כי לאחר גזר דין צריכים הצדיקים להלביש תפלתם בספורים. וכל זה זכינו עלידי עשות המצוות בשמחה גדולה מהמצוה בעצמה:
- ב. מי שידע בעצמו שפגם בטפי מחו, צריך לחוש על עצמו שלא יכנס בלבו כלל המחלוקת והמריבה שבין הצדיקים, רק יאמין בכלם. כי כל הקשיות והעקמיניות שנופלים ברעתו על הצדיקים מחמת המחלוקת שביניהם, הכל הוא מחמת שפגם בטפי מחו. כי אם לא היה פגם מחו לא היה קשה לו עליהם כלל, והמחלוקת בא רק בשבילו.
- ג. העקר לשמור מחו שלא יתקין, שלא יתרחק מהחורים רעים ובתאוות שהם סטרא דמותא. וצריך לדעור באלו המחשבות שהם סטרא אחרינה ודגרושם מדעתו ומחשבתו שלא יתקרב אליה, כי הם מטמטמין מחו ועל ידי זה אינו יכול להתפלל ואי אפשר לו לשמח. עליבן צריכים להרחיק מהם במשחה, כי הם עקר החמין והשאר שבעשה שצריכים לבערם בכל יראה ובכל ימצא ולטהר ולפנות את המח מהם:

תפילה על פי הלימוד

רבנו של עולם, צופה בעלבון
 אנוחים, תיקר נא נפשי האמללה
 בעיניך, וחמל עלי בהחלוקתך
 ונהנינותיך, ועזרני וסיעני וחזקני
 ואמצני, וקדשני בקדשתך העליונה,
 שימשך עלי קדשה וטהרה מאתך,
 באפן שאזכה מעתה לשמור עצמי
 שלא אניח לכנוס בלל לתוך מחשבותי
 שום מחשבת חוץ שבעולם, ולא שום
 בלבול הדעת. ומפל שפן וכל שפן,
 שלא אהרהר בשום הרהור בעולם
 כלל, רק מחשבותי תהיה קדושה
 תמיד, וכה ונקיה מפל סיג ופסולת.
 ובכן תזכני ברחמיך הרבים, להאמין
 בצדיקי אמת, ולא יכנס במחשבותי
 ודעתי שום הרהור ומחשבה כלל על
 המחלוקת שיש בין הצדיקי אמת. רק
 אזכה להאמין בצדיקי אמת באמונה

שלא יתקרב אליה, כי הם מטמטמין מחו ועל ידי זה אינו יכול להתפלל ואי אפשר לו לשמח. עליבן צריכים להרחיק מהם במשחה, כי הם עקר החמין והשאר שבעשה שצריכים לבערם בכל יראה ובכל ימצא ולטהר ולפנות את המח מהם:

שם אתתקן. ותשיב אותי ברחמיך
 וחסדיך הגדולים, מפנות לחיים, מחמין
 למצוה, מיראה רעה ליראה טובה,
 מקול פגום מחכמה פגומה לקול טוב
 לחכמה טובה, "תודיעני ארה חיים
 שובע שמחות את פניך נעימות
 בימיך נצח. פי עמך מקור חיים
 באורך נראה אור". אבינו שבשמים
 חותך חיים לכל חי. אל חי חלקנו
 צורנו, גאלנו מפנות פדנו משחת.
 והצל אותי ואת כל עמך בית ישראל,
 מפל מיני מחשבות רעות והרהורים
 שהם נקראים סטרא דמותא. וחזני
 מאתך ברחמיך הרבים, ותן לי חיים
 טובים, חיים ארוכים, חיים אמתיים,
 חיים נצחיים. ועזרני שאזכה לקדש
 את המוחין שלי הנקראים באר מים
 חיים:

לעילוי נשמות
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
שרה תמו בת דוד והיובא פריחה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה.

לרפואת
חיה ליאורה בת פטריסיה

לעילוי נשמת
דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה.